

[Axel Kristensen.]

gangspunkt og der alligevel skal afses plads, lærere og penge, så tror jeg resultatet bliver bedre, hvis man har en særlig læreanstalt på dette område.

Endelig må man ikke glemme, at pædagogikken spiller en meget stor rolle. Jeg er efterhånden ved at komme til det resultat, at skulle en lærer mangle en vis konkret viden om et stof, kan han sætte sig hen og læse det, men en høj pædagogisk uddannelse med forståelse af opgaven, med forståelse af børn, må være en forudsætning. Psykologi er nok en meget vigtig ting, og den vil sikkert kunne trives bedre på den specielle lærerhøjskole, der her udbygges, end ved et universitet, der nok ser noget anderledes på spørgsmålet.

Forleden mødte jeg en professor ved en af vore højere læreanstalter, der sagde: vi må se at få at vide, hvad det egentlig er, lærerne lærer i pædagogik, for i betragtning af de dårlige resultater, vi professorer ved en sådan højere læreanstalt har, er jeg bange for, at vi mangler en pædagogisk uddannelse. Jeg tror, der kan være noget om det.

Venstre kan altså tilsige støtte til, at dette bliver til virkelighed, når tidens fylde kommer. Vi vil nok i udvalget spørge om forskellige ting, f. eks. om det nu er den helt rigtige form, der er valgt, om man måske begrænser mulighederne for stærkt ved den foreslåede formulering. Men det kan vi som sagt tale om i udvalget; det er der ingen grund til at trække frem her.

Vi anser dette lovforslag for at være nyttigt og tilsiger altså vor fulde støtte til dets gennemførelse, når tidens fylde kommer.

Edv. Jensen: Jeg vil gerne ligesom den ærede foregående ordfører gøre opmærksom på, at det foreliggende lovforslag ikke kan ventes gennemført i denne samling.

I øvrigt kan jeg på mit partis vegne tilsige det al støtte. Vi er helt indforstået med den udvikling, der her er foregået, og med, at den kræver denne ændring. Det har jo vist sig, at der har været et stort behov, som statens lærerhøjskole har udfyldt; det vil der sikkert stadig være — og i stigende grad. Det er også naturligt, at den i sin udvikling er nået dertil, at den må have faste professorater, og at der nu må kunne ar-

bejdes videnskabeligt med fagene, hvilket vil være af meget stor betydning for hele dens virksomhed. Vi anser det også for betydningsfuldt, at en sådan højskole får adgang til at tildele licentiatgrader og doktorgrader, hvorved man tilskynder yderligere til videnskabeligt arbejde på det pædagogiske område.

Vi kan fra vor side tilsige en meget velvillig behandling af dette lovforslag.

Else-Merete Ross: Efter min erfaring er der få spørgsmål, der er i stand til at udløse så følelsesbetonede debatter som de spørgsmål, der angår opdragelse, undervisning og uddannelse. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at man i dag oplever, at det ikke er tilfældet med det foreliggende lovforslag. Men jeg må indrømme, at jeg selv kom i ganske betydelig affekt, da jeg læste lovforslaget igennem.

I § 1 siges, at lærerhøjskolen bl. a. skal give seminariernes lærere samt andre med dem fagligt ligestillede videregående undervisning. De fagligt ligestillede opfattede jeg som gymnasielærere, idet jeg mente, at et flertal af seminarielærerne var cand. mag. er. Yderligere satte det mig i affekt, at § 4 siger, at de nærmere regler om Danmarks lærerhøjskole skal fastsættes ved kgl. anordning, da jeg ikke vidste, hvad denne kgl. anordning indeholdt ud over, hvad der er anført i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg har forstået, at man i ministeriet havde overvejet at aftrykke forslaget til den kgl. anordning, men igen opgav det. Efter selv nu at have læst forslaget til den kgl. anordning tror jeg, det var klogt; det ville i hvert fald ikke have været tilstrækkeligt kun at læse anordningen. Jeg håber, udvalget vil kunne få tilstillet det materiale, som jeg ved velvillighed fra ministeriet har fået, og som omhandler de forholdinger, der har været ført mellem Danmarks lærerhøjskole og universiteterne i København og Århus. Der er blevet sagt skarpe ting fra begge sider, men man er efterhånden gennem drøftelser nået frem til et resultat, som begge parter kan acceptere.

Sammenligner man lærerhøjskoleudvalget af 1955s første forslag til anordning med det nu foreliggende forslag, vil man se, at der er foretaget ændringer, der tilgodeser universiteternes ønsker.